

KAPITOLA JEDENÁCT

Zpátky doma, o čtyři měsíce později

„Ozvaly se desítky lidí,“ poznamenal reportér, když jsem dokončil své vyprávění. Zakuckal se smíchy. „Stěžovali si na odboru životního prostředí, že nějaký kluk na stromě plašil orly.“ Opřel se o opěradlo. „Věděl jsi to?“

„Slyšel jsem o tom.“ Napil jsem se limonády. Vyprávět ten příběh znamenalo znovu si na všechno vzpomenout. Dostal jsem z toho žízeň.

„Díkybohu za milovníky přírody.“ Táta, který seděl vedle mě na pohovce, se zazubil. „Já jsem nikdy o orlích kamerách neslyšel. Kdo ano?“

„No, díkybohu za orly,“ prohlásila máma a položila na stůl tácku se sušenkami. „A taky za odbor životního prostředí, že tam tu kameru umístil.“

Táta se natáhl a vzal ji za ruku. Mluvit o tom jí pořád ještě znepokojovalo.

„Jsem moc rád, že se nepotvrdila ta fáma o útoku velryby,“ řekl reportér a vysloužil si od mámy zlostný pohled.

„V tomhle příběhu nešlo o útok velryby,“ pokračoval. „Ve skutečnosti šlo o to, že jsi nepodleh panice a zachránil jsi sebe i Marinu!“

„Zachránili jsme jeden druhého.“ Natáhl jsem se po sušence, dosud horké z trouby, a zakousl jsem se do ní. Prostředek byl z lepkavého arašídového másla, a to jsem měl moc rád. „Bez Mariny bych to nezvládl.“